

Çatışmalar Ortaya Çıktığında

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: Elç. 6:1-6; Elç. 10:1-23; Mat. 5:17-20; Elç. 11:3-24; Elç. 15:1-22; Amos 9:11, 12.

HATIRLAMA METNİ: “Vaftizde Mesih’le birleşenlerinizin hepsi Mesih’i giyindi. Artık ne Yahudi ne Grek, ne köle ne özgür, ne erkek ne dişi ayrımı var. Hepiniz Mesih İsa’da birsiniz” (Gal. 3:27, 28).

Herhangi bir Hıristiyan topluluğunun en zor görevlerinden biri, kilisenin kimliği ve hizmeti ile ilgili konularda görüş farklılıkları ortaya çıktığında birliği korumaktır. Bu farklılıklar yıkıcı sonuçlara yol açabilir.

Bugünün Hıristiyan toplulukları, Yeni Ahit’te gördüğümüzden çok farklı değillerdir. İnsan insandır ve önemli noktalarda bile farklılıklar ortaya çıkacaktır. İlk Hıristiyanlar, algılanan kişilerarası önyargılarla ve önemli Eski Ahit yüküleri ve uygulamalarının ciddi anlayış farklılıklarından doğan bazı çatışmalarla karşı karşıya kaldılar. Bu çatışmalar, bu gerginlikleri çözmek için Kutsal Ruh’un ve Kutsal Yazılar’ın rehberliğini arayan düşünceli elçiler ve liderler olmasaydı, kiliseyi başlangıç döneminde yok edebilirdi.

Birkaç hafta önce, ilk inanlı topluluğunun birlikteliğini nasıl yaşadığını inceledik. Bu hafta, ilk inanlı topluluğunun, birliğini bozan ve hayatta kalmasını tehdit eden iç çatışmaları nasıl çözdüğüne bakacağız. Bu çatışmalar neydi, nasıl çözüldüler ve bugün bu deneyimlerden neler öğrenebiliriz?

*17 Kasım Sebte Günü’ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Etnik Önyargılar

Elçilerin İşleri 6:1'i okuyun. İlk inanlı topluluğunda hangi mesele, insanların yiyeceklerin dullara adil ve eşit dağıtılmamasından dolayı şikayet etmelerine neden oldu?

Bazı ilk inanlı topluluğundaki Hıristiyanlar, aralarındaki Grek kökenli dullara karşı önyargılı davranmış ve onlara İbrani kökenli dullardan daha az yiyecek vermişlerdi. Bu *algılanan* kayırmacılık, ilk inanlı topluluğunda çatışmaya neden oldu. Bu kayırmacılığın gerçek olup olmadığını ayet bize söylemiyor. Sadece bazı insanların bunun olduğuna inandığını söylüyor. Bu çatışma, kilisenin birliğini çok erken tehdit etti. Kilisede etnik bölünmenin bu kadar hızlı görülmesi ne kadar ilginç.

Elçilerin İşleri 6:2–6'yı okuyun. Bu yanlış anlaşılmayı çözmek için ilk inanlı topluluğu tarafından atılan basit adımlar nelerdi?

İlk inanlı topluluğu hızla büyüyordu ve bu büyüme, elçiler üzerinde giderek daha ağır bir yük oluşturuyordu. Geleneksel olarak “diyakonlar” olarak adlandırılan bu yedi adamın atanması (Yeni Antlaşma onları böyle adlandırmasa da), Yeruşalim kilisesindeki gerginliği hafifletti ve kilise hizmetine daha fazla insanın katılmasına izin verdi.

Elçiler, Grekçe konuşan imanlıların şikayetlerini dikkatlice dinlediler ve bir çözüm getirmelerini istediler. Elçilerin yardımcıları olmak için bu yedi adamın seçilmesi bu gruba bırakıldı ve hepsi de Grek kökenli olan yedi öğrenci tavsiye ettiler. Bu adamların “Ruh’la ve bilgelikle dolu, yedi saygın kişi” olması gerekiyordu (Elç. 6:3). O zamana kadar hem Allah’ın Sözü’nü vaaz etmek hem de yiyecekleri dullara dağıtmakla görevli olan elçilerin hizmeti, her biri, müjdenin duyurulması için eşit derecede değerli hizmet veren iki gruba ayrıldı. Luka, “görev” ya da “hizmet” (*diakonia*) anlamına gelen aynı sözcüğü kullanırken, hem Söz’ü vaaz eden elçilerden (Elç. 6:4) hem de yemek dağıtan diyakonlardan (Elç. 6:1) bahsetmiştir.

Liderlerin birçok imanlıyı bir çözüm bulmaya çalışmak için biraraya getirmeleri (Elç. 6:2) gerçeğinden ne gibi bir anlam çıkartıyorsunuz?

Diğer Uluslardan Olanların Dönüşümü

Elçilerin İşleri kitabında diğer uluslardan olanların İsa Mesih'in müjdesinde dönüştürülmesi, ilk inanlı topluluğu tarihindeki en büyük çatışmanın sahneye konulduğu, onun varlığını ve hizmetini tehdit edecek bir olaydır.

Elçilerin İşleri 10:1–23'ü okuyun. Bu pasajlarda hangi unsurlar, diğer ulusların müjdeyi alması yolunda Kutsal Ruh'un birçok insanın yüreğini hazırladığını göstermektedir?

Görüm, Petrus'a çok tuhaf gelmiş olmalıydı. Sadık bir Yahudi olarak, yasa gereği, kirli ya da murdar gıdaları hiç yememiş olduğu için şaşkına uğramıştır (*Lev. 11, Hez. 4:14 ve Dan. 1:8'e bakınız*). Bununla birlikte, bu görümün amacı yiyeceklerle ilgili değil, bilakis Yahudilerle diğer uluslar arasında müjdeciliğin yayılmasını engelleyen bariyerlerdi. Bu engeller, kadim dünyada en az bugün olduğu kadar yaygındı.

İlk on yıllar içerisinde Hıristiyanlık temel olarak, İsa'yı Eski Ahit peygamberliklerinin vaat edilmiş Mesih'i olarak kabul eden Yahudilerden oluşuyordu. Mesih'teki bu ilk imanlılar, onlara öğretilmiş olan yasaya itaat eden sadık Yahudiler'di. Onlar, İsa Mesih'in müjdesinin Eski Ahit yazılarını sildiğini veya ortadan kaldırdığını düşünmemişlerdi (*Mat. 5:17–20*).

Elçilerin İşleri 10:28, 29, 34, 35'i okuyun. Petrus, Yafa'da aldığı görümü nasıl anlamıştı? Onu bu yoruma yönlendiren ne oldu?

Elçilerin İşleri'nde gördüğümüz şey, Kutsal Ruh'un, diğer uluslardan olanların, Hıristiyan topluluğunun paydaşlığına alınabilmelerinin yolunu hazırlamış olmasıdır. Ve bunu sünnet edilmeden ve daha önce Yahudi olmaksızın yapabilirlerdi. Petrus'un ve arkadaşlarının ikna olmalarını sağlayan şey, tıpkı Pentikost'ta İsa'nın havarilerinin deneyimlediği gibi Kornelius ve ev halkının aslında Allah'ın istemi doğrultusunda Kutsal Ruh'un etkisinde olmasıydı (*Elç. 10:44–47*). Eğer Kutsal Ruh, Yahudilere verildiği gibi, diğer uluslardan olanlara da verilebiliyorsa, o zaman Mesih olarak İsa'ya iman etmek için sünnet olmanın bir ön şart olmadığı çok açıktı. Bu sonuç, ilk inanlı topluluğu arasında büyük bir teolojik çatışma için ortam hazırladı.

Ruh Önderlik Ediyor

Sezariye’de Kornelius’la olanların raporları kısa bir süre sonra Yeruşalim’deki Hıristiyan topluluğunun liderlerine ulaştı ve Petrus’tan neler olduğunu açıklamasını istediler. Onlar, Petrus’un yaptıklarından ötürü gücünmüşlerdi, çünkü Musa’nın Yasası’ndaki kendi Yahudi anlayışlarına göre, sadık Yahudilerin, diğer uluslardan olanlarla birlikte yemelerine izin verilmezdi (*Elçilerin İşleri 11:3*).

Elçilerin İşleri 11:4–18’i okuyun. Petrus bu olayda Kutsal Ruh’un işleyişini ve O’nun önderliğini açıklamak için ne dedi? Olanları yeniden anlatarak parmak bastığı nokta neydi?

Bazıları, Petrus’un eylemlerinin meşruluğu ve diğer uluslardan olanları vaftiz etme kararı ile ilgili şüphelere yol açmış olsalar da, yeterli sayıda tanık (*Elç. 11:12*) Pentikost’ta olduğu gibi Kutsal Ruh’un varlığını göstermiş olduğunu tasdik etmişlerdi. Bu durumda Kutsal Ruh’un önderliğinin ve liderliğinin şüphe götürmez olduğu farkedildi ve verilen armağan kabul edildi. “Bunları dinledikten sonra yatıştular. Tanrı’yı yücelterek şöyle dediler: ‘Demek ki Tanrı, tövbe etme ve yaşama kavuşma fırsatını öteki uluslara da vermiştir’ ” (*Elç. 11:18*).

Elçilerin İşleri 11:19–24’ü okuyun. İlk inanlı topluluğunun tarihinde daha sonra ne oldu?

Belki Yeruşalim’deki bazı kişiler, Kornelius ve ev halkı ile olanların bir istisna olduğunu ve böyle bir deneyimin tekrarlanmayacağını düşünmüş olabilirlerdi. Ama Kutsal Ruh’un amaçladığı şey bu değildi. İsa’nın havarileri, İstefanos’un ölümünden sonra ortaya çıkan zulümden dolayı (*Elç. 8:1*) Yeruşalim ve Yahudiye’nin ötesine dağılınca, ve Samiriye, Finike, Kıbrıs ve Antakya’ya gidince, diğer uluslardan daha çok kişi İsa’yı Kurtarıcısı olarak kabul etti. İsa’nın öngördüğü şey buydu (*Elç. 1:8*). Diğer uluslardan olanların bu akını ne kadar harika olsa da, eğer kendimizi bu ilk Yahudi inananların yerine koyarsak, nasıl tepki vereceklerini tam olarak bilememelerinin sebebini anlamamız zor olmaz.

Kilisenin dar görüşlerini ve tanıklığımızı engel teşkil edebilecek mesajını nasıl destekliyor olabiliriz?

Yeruşalim Konseyi

Elçilerin İşleri 15:1, 2 ve Galatyalılar 2:11–14’ü okuyun. İlk inanlı topluluğunda ciddi çatışmalara neden olan iki mesele nedir?

İlk Hıristiyanların karşı karşıya kaldığı, kilise birliğine olan tehdit gerçekte ve zordu. Bazı Yahudi Hıristiyanlar, kurtuluşun yalnızca Allah’ın antlaşma halkına ait olanlar için mümkün olduğunu düşündüler ve bu da sünnetin bir gereklilik olduğu anlamına geliyordu. Ve inançlı yaşam tarzının bir parçası olarak, bu Yahudi imanlılar, kendi kurtuluşlarını engelleyebilecek olan uluslarla herhangi bir ilişkiden kaçınmaları gerektiğine de inanıyorlardı.

Yahudilerin, diğer uluslardan olanlarla ilişkileri konusunda çok sıkı gelenekleri vardı. Bu gelenekler, elçiler İsa’nın takipçileri olmak isteyen uluslara ulaşmaya başladığı zamanlarda ilk inanlı topluluğu açısından hızla bir engel haline geldi. Çünkü Mesih, Eski Ahit’te öngörüldüğü gibi, Allah’ın antlaşma halkının Kurtarıcısı olduğundan dolayı, diğer uluslardan olanlar kurtarılmak istiyorlarsa, önce Yahudi olup sonra da aynı antlaşma kurallarına uymak zorunda değiller miydi?

Elçilerin İşleri 15:3–22’yi okuyun. Yeruşalim Konseyi’nde sunulan bazı meseleler nelerdi?

Buradaki mesele, sünnet ve diğer uluslardan olanlarla ilişkiler hakkında Eski Ahit hikayelerinin derin bir şekilde yorumlanmasına dayanan anlaşmazlıklardan kaynaklanıyordu. Havariler, ihtiyarlar ve Antakya’dan gelen delegeler bir araya geldiklerinde, tartışmalar herhangi bir çözüm bulunmadan uzun bir süre devam etmiş gibi görünüyordu.

Fakat sonra Petrus, Barnaba ve Pavlus konuşmalar yaptılar. Petrus’un konuşması, Allah’ın kendisine verdiği görsel vahyi ve diğer uluslardan olanlara hizmetin yolunu açmada Kutsal Ruh armağanını ima etmişti. Daha sonra Pavlus ve Barnaba, Allah’ın, onlar aracılığıyla diğer uluslardan olanlar için neler yaptığına dair hikayelerini paylaştılar. Sonuç olarak, birçok göz yeni gerçeği gördü. Petrus şöyle dedi: “Bizler, Rab İsa’nın lütfuyla kurtulduğumuza inanıyoruz; *onlar da öyle.*” yani diğer uluslar (Elç. 15:11). Asırlar süren gelenekler, müjdenin ışığında çözülüyordu.

Sahip olduğunuz derin bir inancı nasıl anladığınız hakkında fikrinizi değiştirdiğiniz bir zaman oldu mu? Bir inanç anlayışınızı tekrar sorgulamanız gerektiğinde size yardımcı olabilecek bu deneyimden ne öğrendiniz?

Zor bir Çözüm

Anlaşmazlığın en iyi çözümünü bulmak için Antakya'daki kiliseden Yerusâlim'e temsilci göndermek bir ölçüde güven gerektirmişti. Ancak, meclisin lideri gibi görünen İsa'nın erkek kardeşi Yakup, elçiler ve ihtiyarlar arasında saatler süren tartışmalardan sonra, ne yapılması gerektiği konusunda bir karar verdi (Elç. 15:13–20). Konsey, diğer uluslardan olanların, Hıristiyan olmak adına sünnet dahil törensel yasaların tüm yönlerine uyarak Yahudi olmak için dönüşmelerinin gerekmediğine açıkça karar verdi.

Amos 9:11, 12 ve Yeremya 12:14–16'yı okuyun. Bu Eski Ahit peygamberlerinin İsrail'in komşu milletleriyle ilgili öngörülerini nelerdi?

Yakup, Amos 9'dan alıntı yaparken, diğer Eski Ahit peygamberlerinde de ulusların kurtuluşuna dair imaları görüyoruz. Allah'ın niyeti en başından beri tüm dünyayı İsrail'in tanıklığı ve tecrübesi sayesinde kurtarmaktı. Aslına bakılırsa, Allah'ın İbrahim'e çağırısı, kendisi ve onun soyundan gelenler aracılığıyla tüm milletler için bir bereket içermiştir (Yar. 12:1–3). Kutsal Ruh'un önderliği; diğer uluslar arasında Petrus, Barnaba ve Pavlus'un hizmeti; ve uluslardan bir çok kişinin dönüşümü, göz ardı edilemeyecek kanıtlardı. Bu tanıklıklar, Yerusâlim'deki Hıristiyan topluluğu liderlerinin birçok Eski Ahit peygamberliklerinin artık yerine geldiğini fark etmelerine yardımcı oldu. Aslında, Allah zaten İsrail'de diğer ulusların mevcudiyetine rehberlik eden yasaları ve onlara hangi kısıtlamaların getirildiğini bildirmişti (Lev. 17, 18). Yakup, kararını verirken bu yasalara ayrıca atıfta bulunmuştu (Elç. 15:29). Allah'ın, kendi halkına katılmaları ve İsa'da kurtuluşa kavuşmaları için diğer ulusları çağırdığı herkese apaçık hale geldi. Kutsal Ruh'un rehberliği, onları Kutsal Yazılar'a dair daha derin bir anlayışa kavuşturdu ve onlara daha önce görmedikleri çok önemli gerçekleri açığa çıkardı.

Elçilerin İşleri 15:30–35, Antakya'da inananların Yerusâlim'de kararlaştırılanlara verdiği cevabı anlatıyor: “İmanlılar, mektuptaki yüreklendirici sözleri okuyunca sevindiler” (Elç. 15:31).

Biz burada, Elçilerin İşleri'nde, ilk inanılı topluluğunun Allah'ın Sözü'ne itaat, sevgi, birlik ve güvenin oluşturduğu bir zihniyete bağlı kalarak, Kutsal Ruh'un rehberliğinde, birlik üzerinde büyük bir yıkıma neden olabilecek şeyi önlemelerine dair etkili bir örnek görüyoruz.

Bu durum bize, sadece başkalarının söylediklerini *dinlemenin* değil, aynı zamanda, söyledikleri tam olarak duymak istediğimiz şeyler olmasa da, onların da haklı olabileceğini düşünmenin bizim için ne kadar önemli olduğunu nasıl öğretiyor?

EK ÇALIŞMA: Ellen G. White, “Gerçeği Arayan Biri,” s. 120–129; “Yahudiler ve Uluslar,” s. 171–182, *Elçilerin İşleri*.

“Bu davada karar veren kurul, Yahudiler ve Uluslardan Hıristiyan kiliseler kurup geliştirmekte öne çıkan elçiler ve öğretmenlerden, ve çeşitli yerlerden seçilerek gelen temsilcilerden oluşuyordu. Yerusâlim’den ihtiyarlar ve Antakya’dan gelen temsilciler mevcuttu, ve en etkili kiliseler temsil ediliyordu. Kurul, aydınlanmış muhakemenin sesine uygun olarak ve ilahî iradeyle kurulmuş olan kilisenin saygınlığı ile hareket ediyordu. Müzakerelerinin sonucunda tümü, söz konusu soruna Allah’ın kendisinin Uluslara Kutsal Ruh’u vererek yanıt verdiğini gördüler; ve kendilerinin üstüne düşenin Ruh’un yol göstericiliğini izlemek olduğunun farkına vardılar.

“Sorun hakkında oy vermek üzere tüm Mesih imanlıları topluluğu çağrılmadı. “Elçiler ve ihtiyarlar,” etkili ve muhakeme sahibi kişiler kararı tasarladılar ve çıkardılar, ve bu karar Hıristiyan kiliseleri tarafından genel olarak kabul edildi. Ne var ki, karardan herkes memnun olmadı; karara katılmayan ihtiraslı ve kendine fazla güvenen kardeşlerden oluşan bir hizip de vardı. Bu adamlar işe tamamen kendi yetkilerine dayanarak girişmeye cüret ettiler. Pek çok söylenerek ve eleştirilerde bulunarak, yeni tasarılar önerdiler ve Allah’ın müjde mesajını öğretmek için atadığı kişilerin çalışmasını baltalamaya uğraştılar. Kilise, ilk zamanlarından beri böyle engellerle karşılaşmıştır ve zamanın sonuna dek her zaman karşılaşacaktır.”—Ellen G. White, *Elçilerin İşleri*, s. 178, 179.

TARTIŞMA SORULARI:

- ❶ Bu hafta incelediğimiz durumlarda yer alan sorunların çözümüne yönelik hangi adımlar anlaşmazlıkların ortaya çıkması halinde kendi kilise topluluğunuza uygulanabilir? Kilisenin burada uğraştığı bir mesele teolojik olsa da, kültürel, politik ya da etnik meseleler birliği tehdit ettiği zaman kiliseye yardımcı olabilecek bu durumdan neler öğrenebiliriz? Gördüklerimizden ne gibi önemli ilkeler çıkarabiliriz?
- ❷ Yukarıdaki Ellen G. White alıntısına tekrar bakın. Olumlu sonuçlara rağmen, bazıları hâlâ tatmin olmamıştı. Bu üzücü gerçekten ne gibi bir ders çıkarmalıyız?

ÖZET: İlk inanlı topluluğu, üzerinde yıkıcı bir etki yaratabilecek birtakım konulardaki iç çatışmalardan dolayı tehdit altındaydı. Kutsal Ruh’un rehberliğinde ve Allah’ın Sözü’ne itaat ederek kilisenin bu çatışmaları çözebildiğini ve parçalanmayı önleyebildiğini gördük.